

Dvojité salto na talíři

Příběh o lásce
nejen k jídlu

Michala Jendruchová

motto

román

Dvojité salto na talíři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Michala Jendruchová

Dvojité salto na talíři – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dvojité salto na talíři

Michala Jendruchová

Praha 2018

*Příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost postav
a prostředí je zcela náhodná.*

*Jaké to je mít za muže fitness trenéra?
Docela úmorné, vezmeme-li v potaz sklony k nadváze,
sebevědomí na bodu mrazu, pramalou vůli,
naprostý sportovní antitalent
a neustálou chuť na čokoládu...*

Případala jsem si jako Bridget Jonesová, když jsem byla ve svých jednadvaceti letech s pár kily navíc, s diktafonem v ruce a rozklepanými koleny vyslána na svou první reportáž. Do fitness centra! Zařízením podobného typu jsem se dosud z dálky vyhýbala. Upocená těla, podivné stroje a pro mě nepochopitelné běhání na páse s tupým pohledem na obrazovku před sebou mi nijak zvlášť neimponovaly. Naopak. Zdejší osazenstvo jsem si představovala jako hloupé namakance, nabušené machříky, vyumělkované lidi. Uvažovala jsem tím způsobem, že se zde scházejí převážně povrchní metrosexuálové láskyplně si hýčkající své svaly. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se za jednoho takového provdám. A už vůbec by mě nenapadlo, že se za něj provdám šťastně.

Když mě jako elévku v ženském časopise šéfredaktorka vyzvala, abych si vyzkoušela na vlastní kůži

hodinu s trenérem a napsala svižný článek, podotýkám, že můj první, přepadaly mě mdloby. Sportu jsem nikdy moc nedala. Respektive vůbec nic. Jako dítě jsem bývala naložená v knížkách a snila o dráze spisovatelky, hlasatelky nebo redaktorky. To třetí se mi nyní mělo splnit. Pakliže si to hned první zakázkou nezkazím.

„Sportem nepolíbená, to je nejlepší...“ rozplývala se Lenka, moje nová nadřízená. Zatímco ona se radostí téměř roztékala, mně tuhla krev v žilách a sotva jsem stála na nohou. Tepová frekvence mi rychlostí blesku vyskočila, aniž bych zvedla jedinou činku.

„Dobrý den, jmenuju se Monika a mám domluvený trénink s Petrem Šenkýřem,“ špitla jsem stydlivě prsaté černovlásce, která právě na baru míchala jakýsi podivný koktejl.

„Ahoj, to jsem já,“ ozvalo se od běhacího pásu dřív, než černovláska stačila odpovědět. Otočila jsem se za hlasem a podlomila se mi kolena.

„Čekám tu na tebe.“ Hrnulo se ke mně cosi nepopsatelně krásného. „Petr,“ podal mi ruku a usmál se tak mile, až jsem lapala po dechu. Nemohla jsem spustit oči z vyrýsovaných tricepsů, jež vyčuhovaly ze sexy trička s nápisem TRENÉR. Velké pomněnkové oči, špinavé blond vlasy v délce po ramena, na bradě dvoudenní strniště. Tedy dámy, kdybych byla pánbíčkářka, chodila bych se k němu modlit. Prostě boží obrázek.

„Tady si všichni tykají, tak promiň tu moji neomalenost, doufám, že tě to neurazí. Ale kdyby ti to vadilo, budu ti klidně říkat milostivá,“ smál se a hnal mě do šatny. „Převlékni se a sejdeme se na baru. Zatím ti objednáme ionťák, aby se ti dobře cvičilo.“

Uf. Se spadlou bradou jsem zůstala zírat na ten modrooký obrázek neschopná jakéhokoliv slova. „No tak, šup šup, utíkej, ať stihneme všechno, co jsem si pro tebe připravil,“ smál se a v očích mu probleskovaly veselé jiskřičky, což ho činilo ještě přitažlivějším.

Tak tedy, jde se na věc. Odlepila jsem se z místa a zamířila do dveří, které mi „představil“ jako šatnu. Ne že by to na nich nebylo napsáno, ale já bych v tu chvíli měla spíš tendenci v šoku vrazit do zdi. Horko těžko jsem se soukala do legín a volného trička, jehož účelem mělo být zakrytí mé břišní partie. To bude trapas, uvažovala jsem polohlasně. Před takovým mužským se určitě nakrucují modelky, vystajlované fitnessačky a umělé prsatice. A teď tady já, s břichem jako po porodu, zadkem jako tele, stehny jako zápasnice...

„Bylas někdy ve fitku?“ ptal se mě v úvodu hodiny.

„Copak na to vypadám? Podívej se na moje špeky a bude ti to hned jasný,“ shodila jsem ironicky samu sebe. Ale co mi zbývalo, že?

„Klídek, seš krásná ženská, dáme pár tréninků, upravíme jídelníček a vlastní máma tě nepozná,“ smál se mile.

„Jak pár tréninků?“ vyděsila jsem se. „Já jdu jen dneska. A ještě s diktafonem, nezapamatovala bych si, co jsme všechno dělali,“ vymlouvala jsem se a těšila se spíš na rozhovor, který mi přislíbil po absolvování ukázkové lekce. Jen se pousmál s výrazem „já vím své“.

Asi skutečně věděl. Když mě při cvičení přidržoval za boky, lehce se mě dotýkal a na konci mi po strečinku jemně namasíroval šíji, bez rozmyšlení jsem mu kývla na nabídku pravidelné docházky. Ano, jak povrchní, jak šílené, ale přesto jsem se kvůli mužskému upsala k trýznění vlastního těla a ke zdravému jídelníčku. Tady začala láska mého života. Z jedné reportáže vznikl seriál, já jsem dostala pochvalu, pracovní smlouvu na dobu neurčitou a muže na celý život. Tak kde se to jenom zvirtlo?

V autě je až mrtvolné ticho, když přijíždíme ke klinice. „Vezu manželku na hospitalizaci,“ oznamuje Petr vrátěnému, který se tváří jako nejdůležitější člověk, jenž řídí celou nemocnici. Znuděně si mě změří unaveným pohledem a jeho výraz jasně říká: „Na tohle jsme tady zvyklí.“ Pak konečně zvedne závoru.

Honzíka jsme nechali u tchyně, nechtěli jsme ho stresovat víc, než je nutné. I tak je toho na čtyřletého kluka příliš. A mně tečou slzy, ještě jsem ani nevystoupila z auta. Co bychom si povídali, u Petrovy mámy je mu líp. Je zlatá, sama se jí svěřuju víc než svojí vlastní. Té se nesvěřuju prakticky vůbec. Petrova Hanka, jak ji od našeho seznámení můžu oslovovat, se mnou prožila doslova peklo. Vůbec celá Petrova rodina si se mnou tolik užila. Jako by nestačilo, co si pro ně před lety přichystal jejich vlastní syn.

O to víc mě nyní svírá u srdce. Sleduju Petra, jak koncentrovaně vjíždí do areálu a hledá, kde by zapar-

koval. To už se strhla lavina mých slz. Nezadržitelně, až hystericky brečím, tak strašně toho všeho lituji.

„Moni, neplač, zase bude dobře.“ Hladí mě po vlasech a hlavu mi tiskne ke své hrudi. „Pššš, pššš, pššš, jsem tady a budu vždycky. Zvládneme to, uvidíš.“

Jak já ho miluju! Bože, proč jsou na mě všichni tak hodní? Vždyť si to vůbec nezasloužím. Co se narodil Honzík, mají se mnou jenom trápení. „Tak pojď,“ rozhodne Petr a pomáhá mi vystoupit z auta.

Sotva se držím na nohou, není divu, o mých laláčích nožkách, jak je vždycky láskyplně nazýval Petr, se teď lidé zmiňují jako o kobylích haksnách, slepičích pařátech nebo sirkách. Lidi v tramvaji nebo v metru mě nešetří. Vidí, že je vidím, a klidně mezi sebou nahlas probírají můj zjev. Dělán, že se mě to nedotýká, a s hlavou vzhůru kolem nich projdu, respektive prokulhám. Už i chůze mi dělá problémy. Ale držím se. Sesypu se až doma, Petrovi na rameni. Má se mnou svatou trpělivost. Zrovna tak jako teď. Nechápu, že mě ještě neopustil.

„Bojím se,“ vyřáším ze sebe mezi vzlyky. „Tolik se bojím,“ brečím mu na prsou, až má zmáčenou bílou košili. Mimochodem, strašně mu sluší, zvláště když si nechává u krku tři knoflíčky nezapnuté. To mě na něm vždycky neskonale přitahovalo. Dnes je mi ale všechno jedno.

„Ale no tak, tady ti pomůžou, dva měsíce vydržíš a bude zase dobře, začátkem léta už budeme zase spolu. O všechno se postarám, slibuju, že Honza nebude o hladu, ani mu za ušima nevyroste mech,“ směje se přiškrceným hlasem, kterým se snaží zamaskovat vlastní nervozitu. „Neboj, v nehorším nám máma

navarí a tu a tam ten chleba s máslem k večeri taky zvládneme,“ usmívá se láskyplně. Vidí všechno moc jednoduše.

„Nevím, jak to tady zvládnu, jídlo, lidi, režim, terapii. Už teď mi chybí Honzík a ty... Co když se nebudu mít kam vrátit? Co když se Honzíkovi vzdám a co když mě opustíš? Podívej se, jaká jsem troska, zničila jsem ti život. Potkáš někoho lepšího, proč bys se mnou zůstal,“ sypu ze sebe v záchvatu breku vše, co mě v posledních týdnech dusilo.

„Ty můj hlupáčku. Ty jsi přece to nejcennější, co mám, a nikdy, nikdy, nikdy od tebe neodejdu.“ Po každém „nikdy“ mě políbí na čelo. „Kolikrát ti to mám ještě opakovat. Tebe si nenechám vzít, tebe ne. Ani nevíš, jak si tě vážím za to, že ses rozhodla léčit! Mi-lu-ju tě,“ šeptá mi do vlasů.

Tělo mi v jeho objetí úplně zhadrovatí. Uvolňuje se pod jeho dotyky, přesto uvnitř zůstávám napjatá jak struna na kytarě, která se právě chystá prasknout.

„Tak jdeme.“ Bere mi kufr, otevírá dveře a já se ještě naposledy nadechuju čerstvého vzduchu. Dokud nepříberu nějaké to kilo, ven se jen tak nepodívám.

Tyhle dveře pro mě mají znamenat pomyslnou hranici života a smrti. Když projdu, budu žít. Jestliže couvnu, pravděpodobně zemřu. Buch buch buch buch – srdce mi bije jako splašené. Alespoň vím, že tam uvnitř ještě je. V poslední době mám pocit, že mi ho rvou z těla. Tu a tam taky vynechává: buch... buch..... buch.....

buch... buch... Je už natolik zničené, že se občas ozve arytmie.

Pohlédneme na sebe, oba se zhluboka nadechneme a beze slov si sdělíme: „Tak jo, jdeme do toho.“ Petr zvoní a já vím, že už není cesty zpět. Slyším klapot pantoflí. Nebo je to moje srdce? Ne, sestra jde otevřít. „Tak vás tady vítáme, paní Šenkýřová.“ Přebírá od Petra kufr, já bych ho asi neutáhla. Loučíme se jen vzdušným polibkem a dlouhým pohledem.

„Tak pojdte,“ chytá mě pod paži a ukazuje, kam které dveře vedou. „Tady je jídelna, tam půjdete hned na oběd, vpravo umývárna, záchody, tady sesterna,“ žene mě oddělením, sotva popadám dech. Jen tak tak že stačím jejímu energickému kroku. Vlaju za ní a zběžně se rozhlížím, slova však moc nevnímám.

„Volný čas zatím můžete trávit na pokoji, ve společenské místnosti nebo za hezkého počasí na terase. Ale vycházky až podle váhy a jak budete prospívat. Časový harmonogram najdete na nástěnce u jídelny. Jo, a já jsem Alena,“ srdečně se mi představuje sestřička. Teprve teď si všímám, jak se krásně usmívá. Její rty lehce přetřené růžovým leskem decentně dokreslují přirozenou krásu. Drobný pršáček dodává jejímu křehkému obličejí roztomilost. Kolik jí tak může být? napadá mě naprosto nepodstatná otázka. Vypadá, že sotva vyšla ze školy.

Míříme k pokoji, kde mám být ubytovaná s další ženou. „Tohle je Michal,“ mávne směrem k chlapíkovi neurčitěho věku, který sedí na pohovce a potichu brnká na kytaru. Zděsím se jeho pohledu. Teprve nyní vidím, že někdo může vypadat ještě hůř než já. Kostimu zakrývá snad jen vytahaná tepláková souprava,

kteřou má na sobě. Z ostře řezané tváře zbarvené do šeda vystupují vykulené tmavé oči. Prořídle kaštanově hnědé vlasy má střižené nakrátko.

„Jo jo, i muži se u nás léčí,“ poznamená sestra, když vidí, že jsem se nad tím pozastavila. Michal na mě unaveně kývne hlavou a dál se věnuje akordům. Dalšíh sedm osm žen v rozmezí od dvaceti do čtyřiceti let se pomalu trousí do jídelny. Vypadají vesměs podobně. Asi jako já. Některé působí zdravěji, obleji. Ale to je v našem případě silné slovo.

„Vaše postel je ta u okna, to vidíte sama, protože Denisa zásadně nestele,“ vytrhne mě Alena z rozjímání. „Věci si dejte do skříně vpravo. Teď si jen odložte kufr a pojďte k obědu. Je svíčková, to si dáte do nosu.“ Sotva dořekne, už s větrem v zádech uhání do jídelny a vesele svolává ostatní.

To si tedy dám do nosu. A pak prsty do krku, ne? Poprvé jsem si je tam strčila po porodu. Díky Petrovým tréninkům, zamilovanosti, vyváženému jídelníčku a hlavně lásce, pro kterou jsem tohle všechno odříkání podstupovala, jsem měla do doby, než se nám narodil Honzík, fantastickou postavu. Kila šla dolů sama, obdivné reakce na sebe nenechaly dlouho čekat a já jsem konečně měla pocit, že si Petra zasloužím. Poprvé jsem se přestala bát, že mi uteče s nějakou hezcí. Bridget Jonesová se za pár měsíců proměnila v Angelinu Jolie. Jenomže láska a Petrovo rozmazlování v těhotenství nabraly nevídaných rozměrů a já měla neskutečných třicet kilo nahoře. Těžký porod skončil císařským řezem, takže o nějakém brzkém cvičení nemohla být ani řeč. Poporodní hormony se mi zřejmě zbláznily, takže dolů šlo jen patnáct a druhá polovina

se rozhodla na mém těle zůstat natrvalo. Brzy jsem z toho začala bláznit i já sama. Stres, únava, bolest, nevyspaní, znechucení sama nad sebou a drsná dieta, kterou jsem si nasadila, neúcta k sobě samé a vztek, že nejsem schopná hnout se z místa, způsobily, že jsem si poprvé strčila prst do krku. A světe div se, spustila se lavina. Šlo ze mě ven nejen jídlo, ale i nahromaděné napětí, smutek a úzkosti... Od té doby v tom lítám.

„Tak kde jste?“ vytrhne mě z úvah sestra Alena. „Šup šup šup, žádné výmluvy.“

„Šup šup šup, žádné výmluvy,“ hnal mě Petr do tréninku. „Ještě na tom vyděláš,“ smál se mi, protože šéfredaktorka byla z reportáže nadšená a stejně tak čtenářky, proto se rozhodla, že z jednoho článku uděláme seriál a vyhlásíme čtenářkám společnou výzvu. Posílaly nám do redakce své fotografie před a po. Měly tři měsíce na to, aby se vypracovaly, vyrýsovaly, zhubly... Ta, která se promění nejvíc, získá roční voucher do fitness centra. Nejvíc jsem však získala já, svého Petra.

Do redakce jsem přišla po roce působení na pozici sekretářky jedné účetní firmičky. Vlastně jsme tam byli pouze majitel a já. Myslím, že mě vůbec nepotřeboval, práce mu zrovna moc nepadala do klína. Často jsem přemýšlela, proč si mě tam vydržuje. Asi aby si zachoval jakous takous tvář. Ale proč si nevybral reprezentativnější kousek než mě? Žádná krásavice by mu tam pravděpodobně za takovou almužnu

nepracovala. Já jsem se potřebovala po maturitě rychle někde uchytit, a tak jsem to zkusila tady, trpěla jsem ale jako zvíře. Šéf byl ras a tak trochu úchyl, nenačázím slušnější termín. Pořád mi zíral na zadek. Asi byl vyhraněný na holky macaté, protože moje pozadí zdaleka nebylo výstavní.

Příšerně jsem se v kanceláři nudila. Abych si krátila osmihodinovou nezáživnou směnu, schovávala jsem si pod hromadou papírů knížky, a kdykoliv byl Bedřich z dohledu, hltala jsem svoje oblíbené spisovatelky a snila o tom, že jednou napíšu román. Když se po roce mého působení firma položila (pevně věřím, že ne mojí vinou), zkusila jsem štěstí a odpověděla na inzerát hlásající, že ženský časopis hledá do svého týmu posilu. Zkušenosti nejsou podmínkou, ale podmínkou je zápal pro práci, kreativita a nadšení. A tak jsem se nadchla a ono to klaplo.

Nové kolegyně si mě vzaly do parády a já jsem o sebe poprvé v životě začala trochu víc pečovat. Prsty v tom měl kdo jiný než moje milá šéfová Lenka. Jen co jsem se malinko rozkoukala, seznámila a zapracovala, ocitla jsem se u ní na koberečku.

„Maruškoóó?“ volala k nám přes dvoje dveře redaktorku, specialistku na kosmetiku. Ta do šéfovské kanceláře přiběhla rychlostí blesku.

„Som tu,“ smála se a dychtivě čekala na její pokyny.

„Prosím tě, udělej z téhle krasotinky okouzlující bytost a pak ji předej Markétě, ať ji oblékne, ju?“

„Markéta je naše redaktorka módy,“ vysvětlila mi, kdybych náhodou ještě nevěděla, a znovu se obrátila k Maruše: „No, musíme z ní udělat člověčici,“ smála

se Lenka a pod brýlemi se jí roztančily jemné vějířky vrásek.

„Jasná věc,“ odvětila vesele Maruška. Jako ping-pongový míček jsem pokukovala z jedné na druhou, jak to tady v příjemné atmosféře kmitá.

Maruška se projevila jako odbornice na svém místě. Decentně mě nalíčila, přičemž jsme stihly probrat všechny možné ženské drby. Myslím si, že Lence nešlo jen o to udělat ze mě člověka, ale také mě nenásilným způsobem citlivě dostat do prima kolektivu. Poznala, že mi to trochu trvá.

Maruška mi poradila, jaké stíny jdou k barvě mých očí, jak používat make-up, zkrátka všechny podobné holčičí záležitosti, a pak mě dovedla k Markétě, kde jsme pokračovaly s mým šatníkem. Prohlédla si mě, vysvětlila, co by mi slušelo, a vnutila se ke mně domů, aby mi vyházela skříň s oblečením.

„To nejde, mám tam hrozný bordel,“ vymlouvala jsem se.

„Tak ho uklidíme, vyhodíme všechno,“ smála se mi a já jsem nebyla schopná dalšího odporu. Pravda, skutečně mi toho po našem nájezdu mnoho nezůstalo.

„To nemyslíš vážně,“ smála se Markéta, když se na ni z mé přeplněné skříňě vyvalila hromada starých šatů, triček, obnošených kalhot a vytahaných svetrů. „Tohle fakt nosíš?“ vytáhla naoko štítivě mou bílou halenku velikosti XXL.

„No, nenosím,“ špitla jsem stydlivě.

„Pryč s ní,“ hodila ji do rohu místnosti. „Jé, a co je tohle?“ tahala cosi neforemného. Sama jsem měla co dělat, abych v tom klubku vlny poznala pytel v podobě obřího roláku. „Kamarádko, odteď žádná těhotenská